

16/7-20 ✓

Filmingen paa „Maihaugen“ avsluttes til uken.

Mange kjendte Gudbrandsdøler medvirker som statister. Uttalelser av herrerne Dreyer og Aukrust.

En av «Demokratens» medarbeidere benyttet den ufrivillige ferie som elektricitetsstansen skaffet til en lyntrip til Lillehammer.

Efterat ha gjennomstøvet de Sandvigske samlinger kom han — med den alt andet end behagelige odor av bjørneskinkene fra 1850 endnu sugende for brystet — pludselig midt op i det tyvende aarhundredes eventyr: filmen.

Et dansk filmselskap ligger som bekjent paa «Maihaugen» og filmer. Lillehammer ser ut til at skulle bli vor første filmby!

Intet var vel naturligere end at vor medarbeider styrte sine fjed mot det pensionat hvorfra films-regissøren hr. Dreyer leder alle traadene.

Med sedvanlig dansk elskværdighet fortæller han:

— Vi kom hertil iste mai og har nu arbeidet uavbrudt i 2½ maaned. Vi venter at kunne avslutte optagelsen om 8—10 dage. Den hele tid har veiret været utmerket; bare tirsdag laa vi inde da lyset er avstængt grundet reparation.

— Det er Kristoffer Janssen De filmatiserer nu?

— Ja, det er en av hans noveller «Prestekonen» — den skrev han som høiskoleelev en sommer paa fjeldet.

— Og optagelsen har gaat raskt fra haanden?

— For nogen dage siden avsluttet vi de store scenerier hvori alle statister medvirket.

— Det er dalens folk De har benyttet?

— Ja, vi har hentet dem fra hele den deilige Gudbrandsdal — 70—80 i det hele. Like fra Bøverdalen har vi hentet dem i bil. Det er mange av dalens mest kjendte navne som medvirker: P. Kraabøl, Ivar Blekastad, Olav Aasmundstad, Anton og Østen Lie, kunstmalerne Lunde og Kristen Holbø med frue samt grosserer Einar Lunde fra Lillehammer.

Mange av de gamle hadde en indgroet fordom, ja sogar mistanke mot filmen men efter nogen dages forløp begrep de jo at her stod de overfor en pioner som brøt vel for noget nyt. Det er prægtige mennesker, der har ikke været en mislyd! Og «Maihaugen» er jo ogsaa et ideelt miljø! sier hr. Dreyer straalende.

— Rollehaverne?

— «Prestekonen» spilles av fru Carlberg, Stockholm, og de andre hovedroller indehaves av de to norske Einar Rød — kjendt som Aslag i «Synnøve Solbakken» — og Lorentz Thyholdt, Bergen. Desuten mervirker William Ivarson, Bergen, og de to danske skuespillere Helsingreen og fru Mathilde Nielsen. Og blandt de fremste statister har vi den landskjendte skolebestyrer og forfatter Olav Aukrust.

— De er jo journalist, hr. Dreyer — men har maaske sterkere sympatier i filmen?

— Naa — ja — det var nu en pudsig jeg blev med i filmen paa, smiler hr. Dreyer. Jeg skulde skrive om en filmsoptagelse og kom da i skade for at gi direktøren en god ide. Han bad mig da skrive en film. Som betingelse satte han blot at der skulde være et ølbryggeri, og en brændende stald med i spillet. Over det motiv laget jeg en film og har senere skrevet vel 6—7 til.

— Hvad synes De saa om vor natur

— Jeg har været i Norge mange gange, men Gudbrandsdalen er dog det vidunderligste, utbryter journalisten og filmsforfatteren begejstret. Italien og Norge er i grunden de eneste av de europæiske kulturlande som har «noget kønt» at vise frem. Mit skjønneste indtryk av landet tok jeg en solnedgangskveld i Bøverdalen.

Av de mange morsomme smaatting hr. Dreyer fortalte fra de to maaneders film-liv skal vi bare gjengi en: En frue fra byen, som er en av de ledende i avholdskredse, bad og bestormet hr. Dreyer om at faa en rolle. En saadan fik hun ogsaa — som vertinde i et vertshus. Men da hun hadde læst rollen gav hun den tilbake med den besked at hun maatte resignere «da hun ikke vilde la sig se med en ølkande i haanden!»

Da audiensen er forbi og vi skal trække os tilbake, kommer en høi, lys mand med løvemanke, ørnoblik og — guldlorgnetter ind. Det er en av statistene, forfatter av en av de mest omstridte «Dølasange» — Olav Aukrust.

— Hvad mener De om film? spurte vi straks.

— At hr. Dreyer er en førsteklases leder av en filmoptagelse, var det hurtige svar.

— Har De set Synnøve Solbakken? vover vi at indvende.

— Nei, men jeg har mine tvil, sier den skeptiske filmskuespiller smilende.

— Det vil jeg ikke ha skrevet ned, protesterer Dreyer. Tænk Dem blot hvor morsomt! Aukrust har kun seet to filmer i sit liv — og nu er han selv med og spiller!

— En film som denne, der er kulturhistorisk har udmerkede objekter og er spillet ind i et fuldkomment egte miljø, er absolut berettiget, vedbiler Aukrust. Men strengt literære bøker bør ikke filmes — i tilfælde med den ydæste smak.

19-7-20

I dagens løb

Filmningen paa Maihaugen. —

er nu endt. Torsdag reiste filmerne herfra, og de gamle bygninger paa Maihaugen ligger atter stille og ruger over sine hundrede aar gamle minder, skriver «Gudbrandsdalen».